

Sămănătorul

Revistă Săptămânală

Director: AUREL C. POPOVICI

SUMARUL:

- I. SCURTU. — Un congres literar, ca-e nu s'a ținut (poveste cum n'a fost și nu mai este)
- I. BORCIA — Trei poezii (traducere după *Martin Greif*).
- D. N. CIOTORI — Blacken (traducere după original din *Björns-
terne Björnson*).
- I. ST. STOICA. — Din valul vremii (poezie).
- MOȘ-VORBĂ. — «Trăiesc din literatură» (visul unui poet palid)
- REVISTA GENERALĂ. — O societate a scriitorilor. — O falsificare literară.
- ȚEPELUȘ. — Glume.

Exemplarul 20 bani

„MINERVA“. — București.

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ SĂPTĂMĂNALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

B-dul Academiei, 3,
BUCUREȘTI

ABONAMENTUL ANUAL

În țară 10 lei
În străinătate 12 »

Un congres literar, care nu s'a ținut

— POVESTE CUM N-A FOST ȘI NU MAI ESTE. —

A scrie despre lucruri care nu s-au petrecut, care poate nici nu vor exista, n-ar fi tocmai folositor, dacă ne-am găsi pe alt tărâm decât cel literar și mai ales dacă nu ne-am găsi tocmai pe minunatul tărâm al literaturii românești militante. Vrăjit tărâm, pe care toate sunt cu puțință și puține se îndeplinesc aievea! Vrăjit tărâm, cu Feți-Frumoși și cu Balauri, cu primejdii grozave și cu fericiri — visate, cu Harapi albi și cu Stani Bolovani, cu pitici caraghioși ca d. Ilarie Chendi și uriași de caș ca d. Mihalache Dragomirescu.....

Pe acest tărâm din basme și totuși din București, au plecat, mare, acum vre-o lună cât un an, poate și pe lumină de lună, trei voinici doriți să-și găsească norocul, — norocul de-a descoperi pe unde s-o fi aflând, în strălucirea lui orbitoare, Palatul fermecat al Literaturii Române, cu măreața sală a unui congres literar și mai măreț..... Au plecat voinicii, pe drum de seară, au mers cu spor, înainte, tot înainte, rînd cu rînd și filă cu filă, au trecut de Miază Noaptea «Vieții Românești», au scăpat de Crivățul d-lui C. Stere și într'o bună zi de vară până'n seară, au apărut cu opincile lor de «opincari» literari în palatul Sfintei Vineri, care printr'o înțeleaptă metamorfozare își zice acumă «Minerva».

Cine erau voinicii, se putea ști abia în clipa binecuvîntată, când vestea ivirii lor avea să ne-o aducă ziarul cel mai bine informat de pe tărâmul vrăjit, ziarul Sfintei Vineri ori Minerve din Strada Academiei, a vrednicei Academii care tocmai premiase cu nescaimii de lei năzdrăvani pe voinicii noștri, de-și putură construi un aeroplan literar. Și erau, mare frate, tot unul și unul, acești voinici: feți logofeți din cei fără de teamă, vrăjmășiți numai de zmei și de dobitoacele pădurilor literare, dar încolo iubiți și citiți de toată lumea bună de dincolo și de dincoace de «Viața românească» din Iași. Unul, prieten de cruce cu haiduci ca Gruia, cu Domni ca Ștefan cel

Mare, cu «frumoase Irine», iscălise pe lumea realității cu pseudonimul St. O. Iosif, ca să nu fie sinchisit prea mult de nemuritorii săi prieteni din lumea umbrelor. Celălalt, frate bun cu «omul din lună», stăpân pe oceane și pe fjorduri, zburător prin lumile închipuirilor, prieten intim al florilor și rival Crinilor și Narcisului, se ascunsese și el sub un pseudonim, D. Anghel, ca să aibe un nume și puțința unui domiciliu pe acest pământ al ubicațiunilor cunoscute. În sfârșit Prăslea, cel mai mic și cel mai voinic, își zicea A. Mirea și era un dușman guraliu și mușcător al tuturor păcatelor ridicole și al tuturor vietăților parazitare din lumea noastră literară și socială. Acest prichindel afurisit de A. Mirea era și un adevărat Năzdrăvan în felul lui; el n-avea trup, deși pieptul lui se împotriva bărbătește dușmanilor, n-auzea și n-a vedea, deși auzea și vedea tot, nu citea nimic, căci nici măcar ochiul Ciclopic nu-l avea, dar știa tot, ca o enciclopedie, și n-avea mâni, deși purta pe hârtie o pană măiastră; el nu era nicăeri și peste tot, ataca îndrăzneț și nu-l puteai lovi, căci n-avea corp, ci era numai spirit, spirit satiric din cele mai îndrăcite. În lumile nevăzute, pe care le putea creia cât ar bate din palme un Statu-Palmă-Barbă-Cot, acest teribil A. Mirea își putea ascunde chiar și sufletul, a căruia adiere nu o mai simțeai, pentru-ca, înșelați astfel, vânătorii de suflete să se pomenească fără de veste trăzniți de săgețile lui năpăditoare în rime sonore. Și tot acest Năzdrăvan avea graiul seducător al Sirenelor și-ți putea fura sufletul cât ai clipi din ochi. Nădejdea voinicilor cea mai mare și cea din urmă numai la el era.....

Și așa, mare frate, cei trei voinici poposiră la sfânta Vineri cu apelul lor pentru Congresul literaților români. Cu multă dragoste îi primi și-i ospătă Sfânta Vineri în grădina ei «pariziană», de bucu-reștenită ce era. Drept buni tovarăși, pentru «banchetul lui A. Mirea», care nu mai trebuia plătit cu gravitatea literară a «Vieții Românești», Sfânta Vineri le dete pe generoșii Flămânzilă și Setilă, de traseră voinicii noștri un guleai mai dihai ca Ivan Turbincă al Moșului Creangă. Apoi, îngăduiți de vameșul vieții, chir Somnilă, adormiră voinicii mei fericiți, visând congrese literare grandioase, ascultând — printre aghioase — discursuri fulminante ale retorilor literari și tresărind de răpăiala aplauselor care subliniau moțiunile de protestare energetică în contra editorilor și publicului cetitor.

A doua zi, pe când soarele literaturii române răsăria falnic dinspre Vălenii de Munte, ca să lumineze pentru tot neamul românesc, politic și literar, voinicii noștri se frecară la ochi, ieșiră de sub cearșeafurile numeroaselor gazete cotidiene la care colaboraseră peste

noapte, și haide la Sfânta Vineri, pentru o vorbă și un sfat cu dulceață. Iarăși îi primi Sfânta Vineri cu dragoste, deși avea de citit grozăvenie de telegrame originale, venite în cursul nopții despre criza literară de pe celalalt tărâm. Intrebați cu blândețe de păsurile lor, unde nu-mi începură voinicii mei a spune grele și amare vorbe: Ci-că ei vin de pe un tărâm blestemat, cu prea mulți autori și cu prea puțini editori, cu oameni politici care fac literatură și cu literați care fac politică, fără să mai știe singuri ce fac, cu reviste câtă frunză și cu bănet cât păr în palmă, cu mai mulți cititori decât cumpărători și cu câte alte blestemății toate. Se mai plânseră voinicii, că această lume, departe de a fi cea mai bună lume posibilă a lui Leibnitz, întrece infernul literar al lui Dante; că este un haos și o anarhie spăimântătoare; că scriitorii se învrăjdesc între ei, de parcă ar fi uneltele lui Ucigă-l crucea; că trai pe lumea asta ăa nu mai e de închipuit și că toată nădejdea lor e acuma la un congres, care să creieze raiul literaturii române pe pământul făgăduinții...

Ascultă ea, sfânta Vinei, ce ascultă; tipări apelul voinicilor în ziarul ei popular, dar sfat cu dulceață nu le putu da, că n'avea, sărmana, de unde... Doar' atâta le spuse, că numai sfânta Duminică de i-ar putea ferici, pentrucă numai împărăția ei este scutită de apariția revistelor literare...

Și astfel, mai mult cu traista goală, voinicii se așternură iarăși pe drum. Și merseră ei ce merseră, până ce deteră de o ciudată țară, cu tot soiul de mici vietăți târâtoare și otrăvicioase, trufindu-se că pot trăi boerește la ele acasă, în «Țara noastră», cum îi ziceau pe graiul lor... De-acolo, din mijlocul jivinelor mititele, numai ce le ieși în calea voinicilor noștri un omuleț negricios, cu barbă'n cioc și cu ochii perfizi, cu păr de lup pe el și cu glasul behăitor al mielului. Ciudată făptură, mare! își ziseră voinicii și unul din ei, mai harțăgos, gata să dea cu ciomagul în diavol, că parcă era chiar Necuratul.

— Numă loviți, iertați-mă, vă voi fi slugă credincioasă, numai cu mine puteți ajunge la Palatul cu congresul literar!... Așa behăi împelițatul în piele de lup și voinicii noștri, oameni buni de inimă, se opriră locului. Spân nu e, păr roșu n'are; parcă n'ar fi chiar om rău, erau să-și șoptească în de ei; când — norocul noroacelor — făptura ciudată se apropie și mai mult de dânșii, începând a se ploconi cu viclenie: că el nu-i ceiace pare a fi, că el este numai un biet rătăcitor și rătăcit în calea judecăților literare, un mic Strâmbă-lemne ce știe face numai surcele, cărora în negoțul lui literar le zice «fragmente»; de tot ceiace este lemn drept și întreg, arbore amenință-

tor, el se teme și numai putregaiul lucitor la întunec în place... Dar o lumină așa de îndoielnică flutura în ochii împelițatului în piele de lup, pe când behăia ca mielul, că voinicii noștri, cuprinși de o înfiorare neînțeleasă, cătară în altă parte și-și văzură de cale.... Mai ales că, în deasa pădure de reviste, se făcuse o liniște de mormânt și numai o voce misterioasă s-auzia din vreme în vreme, tot hăulind: «Ne chiamă pământul», iar împelițatul spusese că acesta-i glasul singurului său stăpân milos....

Nu trecu mult și glasul misterios tăcu, împelițatul în piele de lup intră și el în pământul care-l chema, zărilor se întunecară cu totul, și voinicii noștri, cuprinși de un somn rău, adormiră în mijlocul pădurii de reviste.

A doua zi, când să se deștepte, umbrele unor visuri urâte le mai furară o clipă vederea limpede. Apoi, scuturându-se voinicește, pribegii săriră'n sus, se urcară cu grabă în aeroplanul literar fantastic cu care porniseră în sinistra lor călătorie și cât ai face o notiță critică în genul d-lui Garabet dela «Viața Românească» — ei se și întoarseră pe cestălalt tărâm, al vieții literare fără de palate și fără de congres, al vieții noastre literare aieva.

Așa a fost odată, de curând; a fost odată ca niciodată, că de n'ar fi, nici nu s'ar povesti. Iar eu încălecai pe o șea, de Păgaz, și vi-o spusei Dumnevoastră așa, mai în haz. Și fără nici un necaz!

I. SCURTU.

TREI POEZII DE MARTIN GREIF

PĂRECHEA CREDINCIOASĂ

Ce dragi s'aveau, ei tot singuri
Mergeau, robiți de-un ehin,
S'au înneat într'o noapte
Doar în adâneul Rin.

Departe 'n țară streină
I-au seos la mal de-abiă,
Ei se țineau înecă 'n brațe.
Și nimenea nu-i știă.

PACE ÎN NATURĂ

Liniștea revărsă unde
Peste dealuri și livezi,
Gâte-odată mai pătrunde
Mugetul dela cirezi,

În a serii sărbătoare
Clopotul vestește pace:
Graiul gureș de izvoare
Dulee cântec se preface.

NOEMVRE

Azi nu mai vezi
În preajmă flori,
Și prin livezi
Străbat flori.

S'a risipit
Frunzișu 'n vânt —
Tot ce-am iubit
E-acum pământ.

Tot mai curând
Vii, trist apus,
Și luna blând,
Ți-o legeni sus.

Ies stelele
Pe cer șirag..
Acolo e
Ce mi-a fost drag.

Trad. de I. BORCIA

BLACKEN¹⁾

— DE BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON —

Ograda cu casa și gospodăria preotului parohiei Kvikue din ținutul Doverfieldului era pe vremuri la Bjargan.

Și acolo sus pe tăpșan domnea pacea adâncă peste ograda singuratică

Când eram mic, stăteam adesea urcat pe masa din sală și mă uitam cu jind în vale la acei ce iarna lunecau ușor pe «ski», coborându-se peste zăpadă. de-a lungul gârlei, ori vara se jucau pe pajiștea verde. Björgan e așezat așa de sus, că era peste puțință ca să crească cerealele acolo; de aceea ograda e vândută acum unui elvețian, iar pentru paroch s'a cumpărat un loc în vale, unde, în tot cazul, e ceva mai bine.

¹⁾ Din volumul de traduceri (după original) care va apărea în curând în editura «Minervei».

Iarna, grozav de neplăcută, sosea la Björgan timpuriu de tot. O dată, într'o primăvară mai caldă ca de obicei și care sosise ceva mai din vreme, tata încercă să samene un ogor.

Intr'o dimineață însă era acoperit de zăpadă!

Când era vorba de poloagele de fân, apoi în loc de a cădea ploae ca să le strice, erau mai de grabă acoperite de viscol cu zăpadă. Și apoi când frigul iernii creștea, era așa de ger că eu nici nu mai îndrăzneam să pun mâna pe clanța dela ușă, căci mi se lipeau degetele pe fier. Chier tata, care se născuse la Randsfiord și deci eră obicinuit cu astfel de geruri, trebuia totuși să-și pună adesecri mască, ori de câte ori avea să se ducă cu sania la cătunul care eră alipit la parochia sa.

Când mergea cineva pe pârție, se auzea de departe piuitul zăpezii sub picioare-i, iar dacă erau mai mulți, sgomotul creștea devenind ca un fel de țipete sfâșietoare.

Câte-o data cădea atâta zăpadă în cât se potrivea cu al doilea cat dela casele mai mari; căsuțele cele mici erau cu totul acoperite de nămeți.

Maidanele, copăceii, locurile mai joase, erau acum de-o potrivă. O mare de zăpadă se întindea peste tot, și din luciul ei se înălțau coroanele ascuțite ale mestecenilor mai înalți, cari înotau în nămeți clătindu-se în calea furtunurilor, ce ridicau munți de zăpadă în câte un loc, iar într'altul lăsau pământul gol.

Eu stăteam adesea pe masă și mă uitam la cei ce se dădeau pe «ski», lăsându-se dinspre ograda noastră la vale; mă uitam la laponi cari venind dinspre Rõraasskogen coborau pe munte, lărmuind și iarăși se urcau la deal către noi.

Cârdurile de laponi poposeau, din când în când, ici coala și n'am să uit nici-o dată când convoiul lor se opri, într'o zi, în curtea noastră și din fiecare «pulbă» se coborî câte-o matahală înfășată în piei flocoase, sub care se afla câte un omuleț vesel și gata să asculte ori ce poruncă și care vindea carne de ren.

Poate că acum gâlcevașii din Kvikue s'or fi făcut oameni de treabă și mai sprinteni; pe vremea aceea însă se dusese pomina în toată țara despre această parochie care avea cel mai prost nume.

Nu-i de mult de când un preot trebuia să iea pistolul la dânsul, când se ducea la biserică, un altul, când se întoarse acasă, găsi toate lucrurile din casă aruncate și sfărâmate de către oameni ce se căzniseră pe față și aproape au vrut să-i omoare nevasta, care fusese singură acasă. Ultimul preot plecase de aci și refuzase, cu hotărâre, de a se mai întoarce înapoi.

Mulți ani parochia aceasta fusese fără preot, când tata—poate că tocmai pentru aceasta, primi pastoratul de aci, căci pe el îl crezuseră în stare să conducă o barcă pe vremuri furtunoase.

Și acum îmi aduc aminte cum într'o Sâmbătă dimineata, pe când, mergând pe brânci, mă căsneam să urc scara până la cancelaria tatei — scara era acoperită cu ghiață, fiinecă fusese spălată și înghețase apa pe ea — nu făcusem de cât câți-va pași și deodată un tropăit și o larmă ce venea dinspre cancelarie mă făcu de nu știui când fugii îndărăt.

Acolo venise «Uriașul satului» ca să învețe pe încăpăținatul de preot care sunt obiceiurile locuitorilor; acum însă părea tare mirat că acesta voia să-l învețe el mai întâi pe ale sale.

«Uriașul satului» ieși pe ușă în așa chip în cât căzu dea berbe-leacul pe scară și acolo jos, după ce își îndreptase spinarea și se întinsese ca să-i vină oasele la loc, în patru pași, fu la poartă.

Oamenii din Kvikue nici habar n'aveau că preotul le dă legile cari veneau de la Storthing (parlament). Ei voiau să-l împiedice de a aplica legea școlară.

N'aveau respect cătuși de puțin față de tata, iar când se întrunea comitetul școlar ¹⁾, veneau cei mai voinici dintre săteni ca să împiedice așezarea orânduelilor trebuitoare prin forță.

Cu toate rugăciunile atât de stăruitoare ale mamei, el totuși se duse la întrunire și de și nu fu sprijinit de cei ce erau în comisiunea școlară a districtului, făcu să se iee dispozițiunile pe care le crezuse el mai bune și pe care le susținu, în mijlocul gălăgiei și amenințărilor mulțimei. În timpul acestor împrejurări se născu Blacken. Mama sa era o iapă din Guldbrandalen, mare și roaibă. Oamenilor le era mai mare dragul s'o privească. Tatăl său fu un armăsar negru din neamul cailor de fiord.

El se afla unde-va, de-o parte și pe când cei ce treceau cu iapa pe acolo, fără nici-o grijă, de odată se pomeniră cu el ieșind ca o nălucă din pădure și sărind peste ogoare, peste coline, veni de-și luă ceia ce i se cuvenea și la care dragostea lui îi dădea dreptul.

Încă de timpuriu se spuse despre Blacken: ăsta o să fie cel mai puternic cal, așa cum nu s'a mai pomenit aici la Nord.

Și cum mie îmi plăceau, nevoe mare, povestirile cu lupte și bătaii,

¹⁾ În Norvegia și în Suedia, în fiecare sat, există un comitet școlar, compus din preot, ca președinte, din învățător și din fruntași. Acest comitet îngrijește de bunul mers al școalei satului.

mă uitam la mînzuleț ca la un tovarăș minunat. El însă nu se cam purta întotd'auna frumos față de mine.

Am ș'acuma, deasupra ochiului drept, un sem făcut de copita lui.

Întotd'auna eram nedespărțit de iapă și de mînz. Dormeam pe pajiște cu dînșii, mă dădeam de-a berbeleacul printre picioarele iepii, când aceasta păștea.

Odată însă, tot ținîndu-mă de cai, m'am depărtat prea mult de casă. Era o zi caldă și eu am adormit într'o baracă pentru păstrat fânul și care se afla în mijlocul pădurii. Acolo, în baracă intrasem ca să mă adăpostesc, împreună cu cele două dobitoace.

Iapa și mînzul s'au întors înapoi, pe când eu am rămas acolo adormit.

Era târziu, când cei ce porniseră împreună cu mine, după ce mă căutaseră și mă strigaseră destul, se întoarseră cu vitele acasă și spuseră că mi-au pierdut de urmă. Iși poate închipui oricine groaza părinților mei!

Toți ai casei porniră îndată, căutând peste câmp și prin pădure, strigând și răscolind pe după toate văile, până când, în sfârșit, cineva dintre dînșii auzi un copil plângând înăuntru, în barcă, și mă zări acolo șezând în fân.

Eram așa de speriat, în cât multă vreme nu putui să scot grai, căci o dihanie mare, cu ochi de foc, stătuse de-o parte și se uitase la mine.

De-am visat așa ceva, ori am văzut aievia, nu-i bine s'o spui; ceia ce e adevărat este că și acum câți-va ani, mă deșteptai ca să văd acest dobitoc care se așezase pe mine.

Blacken și eu făcurăm îndată de tovarăși: mai întât un cățeluș, care mă învăță să fur zahăr; apoi o pisică ce veni într'o zi în bucătărie.

Eu nu mai văzusem până atunci niciodată o mîță.

Galben, ca un mort, dădui fuga înăuntru, strigând cât mă lua gura că un șoarice mare a ieșit din cămară.

Primăvara ne făcurăm mai mulți, căci atunci se mai adăogă la ceata noastră un purceluș. Și adesea, pe când Backen se ducea cu mumă-sa la lucrul câmpului, rămâneam eu cu cățelușul, cu pisica și cu purcelul ca să ne ținem crilă unul de altul.

Ne treceam vremea destul de bine, mai ales ca să dormim împreună.

Eu dădeam acestor tovarăși tot ceia ce-mi plăcea mie. Așa, odată dăruii purcelului o lingură de argint, pentru ca să poată și el să mănânce mai ca lumea.

El încercă, într'adevăr, adică să mănânce însăși lingura.

Când trebuia să mă duc împreună cu părinții în vale în sat, atunci se lua cățelul, pisica și purcelul după mine. Cei d'întâi doi se urcau, împreună cu noi, în barca ce trebuia să ne treacă râul, pe când purcelul, după ce guița o leacă pe mal, trecea și el apa de-a înotul. Ne veseleam apoi, fiecare în felul lui, iar în spre seară porneam iarăși acasă, mergând în aceiași ordine în care veniserăm.

Dar peste puțin trebui să părăsesc pe acești tovarăși și să rămân aproape numai cu Blacken, căci tata fu mutat la parohia Naesset din Romsdal. Ziua în care ne mutarăm era nespus de frumoasă.

Noi copii, împreună cu fata care îngrijea de noi, ne urcarăm într'un fel de odăiță mică, ce era așezată pe sanie și în care habar n'aveam nici de vânt nici de ninsoare.

Tata și mama erau înainte, într'o sanie cu două locuri.

În jurul nostru se adunaseră oameni mulți și steteau așa, ca și cum ar fi vrut să ne mai zică înc'odată și înc'odată «la revedere».

Nu pot să spun dacă îmi părea rău că mă despart la locul unde mă născusem, căci eram abia de șase ani. Știam doar atâta că mi se cumpăraseră, dela Trough-em, o pălărie, o haină și o pereche de pantaloni și că toate astea trebuia să le îmbrac, atunci când o fi să ne dăm jos.

Acolo, la noua locuință aveam să văd marea pentru întâia dată! Și era și Blacken!

Aici la parohia din Naesset, una din cele mai frumoase din toată țara, căci e așezată între două fiorduri în apele cărora munții acoperiți de codrii verzi își întind stâncile prelungite ca niște brațe ca și cum ar voi să îngrădească liniștea apelor din Fjord, — aci sunt căderi de apă și case cu grădini pe partea cealaltă; câmpii ondulate și cu viață multă în văi, cu munți ce-și înalță pădurile verzi de-asupra fiordului de scos. — Și pe fiecare braț de munți e câte-o grădină.

Aici, în ograda parochială din Naesset, unde steteam seara și priveam cum se jucau razele soarelui peste codrii și fiord, până mă podidea plânsul, ca și cum a-și fi făcut ceva rău; în văile de aci rămâneam așa pierdut pe «ski», fermecat de o frumusețe, de un dor de care nu eram în stare să-mi dau seama, dar care era așa de mare, de covârșitor că, după cea mai înaltă fericire, simțeam cea mai adâncă mâhnire, cel mai zdrobitor sentiment pe care îl poate vărsa în suflet singurătatea.

Aci, la parohia din Naesset primii cele mai puternice impresii, dar una dintre cele mai vii fu aceia pe care o primii dela Blacken, căci tot aci cresc și el și ajunse un luptător, care făcu minuni de vitejie.

Blacken avea o înălțime puținel mai mare ca cea de mijloc, dar era comparativ foarte lung și așa de gros, că aproape îți venea să râzi de înfățișarea lui. Era de o culoare deschisă, mai mult galben decât alb, cu un greabăn nespus de împlinit.

Se făcuse un dobitoc greoi și blând și stătea așa cu capul aplecat puțin.

Ceiace era obișnuit să facă, executa încet și tocmai ca un bou. Pe lângă că făcea slujbă, mai mult decât trebuia: la munca câmpului, la căratul lemnelor și altor servicii ce se cereau la o curte cu atâtea trebuinți, cără mai mult de jumătate din lemnăria trebuitoare unei noi clădiri de căpetenie, precum și pentru toate cele ce tatăl meu puse să se lucreze.

Și cără toată această lemnărie dela o distanță mare și peste un loc rău!

Unde nu puteau doi cai să urnească o greutate, se punea Blacken și numai hamurile și celelalte să fi ținut, că despre el n'aveai habar!

Blacken se uită blând înapoi la rândași, pe când aceștia încărcau căruța, de două de trei ori mai mult decât trebuia, și părea că nu zice nimic pentru aceasta. Dar înainte de a porni, trebuia să fie rugat de trei patru ori și atunci după ce făcea vr'o două încercări trăgea cu toată puterea și o întindea sdravăn la drum.

Mergea pas cu pas, după cum îi era gustul.

Câte odată se întâmpla ca să vină un rândaș nou care voia să-l obicinuiască să meargă mai repede, dar totdeauna se sfârșia în așa chip că rândașul trebuia să învețe obiceiul calului.

Frișca nu era folosită nici-odată, căci pe dată prindeai atâta drag de puternicul muncitor, în cât mergeau lucrurile de minune.

După ce se dusese vestea prin toate satele despre Blacken, ajunsese a fi o cinste pentru acel care avea să-l mâne, căci el îndată fu socotit ca o minune a parohiei, minune, care nu mai avea pereche.

Se începu ca pretutindeni unde se ivește ceva mare, cu un ne-maipomenit scandal și cu pismuiri.

Se începu, ca să zicem așa, cu aceia că Blacken, care se ducea la pășune, împreună cu ceilalți cai ai satului voia să aibă toate iepele pe socoteala lui. Indată ce l'ar fi necăjit vr'unul dintre rivalii lui, apoi îl gonea și-l bătea cu copitele de-l prăpădea, așa că țăranii veneau cu caii sluți de la curtea parochială, gata să facă gâlceavă și cerând despăgubiri.

Se mai potoliră ei, nu-i vorbă, căci văzură bine că Blacken nu le era de cât spre folos, de oarece urmașii lui ar fi făcut cinste oricăruia dintre dânșii. Totuși multă vreme le fu necaz că puterea și superioritatea lui era fără pereche.

Mai ales vecinul nostru, locotenentul, care, ca om cu gusturi răsboinice, nu se simțea câtuși de puțin la locul lui. El aduse doi cai de Gulbrandsdal, puternici și minunați de frumoși; ăștia trebuiau să-i vină lui Blacken de hac și să-l pună la respect. Toată lumea credea că într'adevăr cail locotenentului au să bată pe Blacken; ba chiar se făcucură prinsori pentru așa ceva.

Cu câtă încordare însă nu privirăm noi tocmai contrariul, când, sus, pe munte, avu loc prima întâlnire și se începu bătaia.

Nu pot să uit nici-o dată acea seară frumoasă din Dumineca rusaliilor, când stătea afară și îmi picura în auz o melodie care părea că răsare de departe, din adâncul codrilor, amândoi cail locotenentului erau departe, lângă gropile de unde se lua nisip și se ghemuiau unul lângă altul de frica lui Blacken.

Toți dederăm fuga într'acolo ca să vedem această minune. Frumosele dobitoace stăteau amândouă nemișcate și tremurau pline de sânge.

Pusese Blacken dinții și puternicile lui copite pe dâșii! Frica le dăduse atâta putere, în cât săriseră peste gardul destul de înalt, cu care era împrejmuită ograda parohiei, căci nu mai îndrăsniseră să se mai oprească până acasă.

În ziua următoare laudele oamenilor ridicară pe Blacken în slavă și numele lui, ajunse să fie cunoscut peste munți și peste ape. Peste cât-va timp căzu un necaz pe capul lui Blacken: unul dintre feciorii lui, un cal murg la păr și vioi, se încumetă, după câți-va ani, să-și încerce puterea cu tatăl său. Acesta însă îi dete o lipie la cea d'întâi încercare de răsvrțire; dar îndrăznețul de fecior, în loc să se potolească, dete un nechezat puternic, ceiace pe limba lor înseamnă sunetul de luptă.

Atunci se ridică încercatul luptător.

Porniră unul către altul, mergând pe picioarele de dinapoi. Când ajunseră față în față, fiecare coprinsse gâtul celui l'alt cu picioarele de dinainte și începură lupta — căci așa se bat armăsarii. — La început, tânărul cel năbădăios, stete drept ca un arcuș de vioară. Pe dată însă zăcu întins la pământ și își primi cuvenita pedeapsă părintească.

Și la lupta asta a lor am fost și eu de față! Aproape în fiecare vară venea ursul și sluțea și omora multe vaci și oi, atât de ale noastre cât și de ale altora.

E drept că îndată se auzea chiotele văcarului și dulăul care țaho-tea într'una.

Atunci se suna clopotul de alarmă și oamenii lăsau lucrul și alergau către munte, care cu puști, care cu securi, ori cu drugi de fier.

De obicei însă ajungeau acolo prea târziu: sau că ursul fusese alungat de către câne, sau că el omorâse vita.

Caii însă puteau să se apere mai bine. Se întâmpla câte-o dată, nu-i vorbă, ca ursul să omoare și câte-un cal, fie că-l încolțea în vr'o mlaștină, unde se innămolea și ast-fel îl avea pradă pe de-a gata; sau că-l răsnea de cei lați și-l tot gonea până ce se întâmpla să cadă pe povârnișul vr'unei stânci. Intr'o vară, mai ales, fu rău de tot. Aproape nu trecea nici-o săptămână, fără ca ursul să nu fi venit la vite.

Caii nu se opreau, e drept, până în grajd și tremurau de frică, fiindcă mereu erau goniți de către urs.

Blacken însă, împreună cu iapa și cu mânzul care erau sub paza copitelor lui ce dădeau lovituri sdravene, nu veneau niciodată.

Noi aflărăm tocmai la sfârșit despre cele ce se întâmplaseră și cum merseseră lucrurile :

Văcarul nu mai auzise sunetul clopotului de la gâtul iepei de mai multe zile. După o vreme furtunoasă ce ținuse zile de-arândul și când caii ar fi trebuit să vină mai în aretul casei va să aștepte, cum făceau adese-ori, la poarta împrejmuirii care ducea la grajd, văzând că nu se mai arată, se trimiseră servitorii cei mai voinici ca să-i caute prin pădure.

Aceștia cercetară mai cu osebite în jurul locurilor mlăștinoase ca nu cumva calul cel vestit în lupte cu fiarele să fi fost încolțit cum-va și răpus și apoi tot așa să-și fi aflat sfârșitul și iapa cu mânzul.

Căutară ei multă vreme, fără să dea de vr'o urmă din care să se vadă că fiara a încercat să omoare pe cai.

Urme de urs se vedeau peste tot locul, dar nu se observa nici-un semn de luptă cu dobitoacele.

Cum mergeau servitorii așa tot vorbind, se apropiară de cel mai bun loc de pășune pentru cai din toată pădurea.

Acolo, unul dintre dânșii băgă de seamă că chiar aproape de mlaștină se văd urme de mânz și de iapă, dar că ele sunt târcolite de jur împrejur de nenumărate ori. Trebuiau deci să fie tare speriați.

Și urmele erau proaspete de tot, așa că chiar atunci, în aceeași zi trebuia ca dobitoacele să fi fost acolo.

Cercetând apoi mlaștina mai deamănuntul, ei băgară de seamă că sunt o mulțime de urme, ce dovedesc că a fost o bătaie sdravănă între fiară și cal. Atunci începu să le fie frică, dar totuși voriră să mai cerceteze o leacă.

La marginea rovinei văzură urmele picioarelor de dinapoi, atât ale ursului cât și ale lui Blacken. Deci amândoi se ridicaseră în două picioare și se luptaseră.

Ursul fugise apoi departe în spre mijlocul mlaștinei. ca să mintă pe cal, care îl urmărise.

Fiara nu se temuse că se va înămoli, căci labele ei late precum și picioarele botohănoase o făceau să nu se cufunde și apoi un urs nici nu e așa de greu ca un cal care se poate înămoli așa în cât să nu se mai poată mișca.

De astă dată însă ursul și-a greșit socoteala, căci de bună seamă că Blacken s'a cufundat în nămol; puterea uriașă a pulpelor lui l'a făcut însă ca să-și poată trage picioarele din humă, pe când loviturile copitelor lui isbeau de nădejde, iar dinții cei ascuțiți rupeau de unde apucau.

Și îndată rămase ursul fără piele de partea dinapoi. Curgea petec după petec din cojocul lui și ast-fel, tot luptându-se, ce doi vrăjmași, colindaseră întreaga mlaștină.

Ursul fusese doborât și, ne mai putându-se ridica, se rostogolise, târându-se încetul cu încetul ca să scape de loviturile și de dinții calului. Și desigur că tot așa a fost urmărit de către acesta până la marginea rovinei.

Întâmplarea aceasta dete servitorilor tot mai multă căldură și curaj, îi făcu să fie mai băgători de seamă, așa în cât putură să audă sunetul talângii de la gâtul iepei, sunet care răsbătea prin frunzișul pădurii, venind din spre partea cea l'altă a muntelui și care tremura încetinel în aerul limpede în care se jucau razele soarelui înveselind verdeața înviorată în urma ploii.

Alergară îndată într'acolo însă fură întâmpinați de către Blacken, care, cu ochii aprinși, îi opri de a se înainta și a se apropia de iapă.

Nu-i mai recunoștea.

Cu capul ridicat și mereu ciulind, el dete târcoale de mai multe ori iepei și mânzului, așa ca servitorii să nu se poată apropia de vitele pe care el avea datoria să le apere. Abia după ce-i vorbiră cu blândete, după ce-l chemară pe nume și aduseră și sare, reușiră să-l facă a-și aduce aminte că ei erau oameni de-ai casei.

Acest triumf al lui Blacken, care era unic în felul său făcu, ca să-i fie numele învelit de atâta strălucire. Din «Blacken al popii» oamenii îi schimbară numele în «Blackenul urșilor».

Mereu, din an în an, avea câte-o luptă cu ursul și din ce în ce devenea tot mai sălbatic, tot mai furios.

Odată Blacken veni acasă cu un semn făcut de ghiara ursului.

Se bătuse cu un vechiu luptător, care pitindu-se jos îl înșelase și îl făcuse ca să-și plece capul crezând că o să-l poată apuca cu dinții.

Atunci fiara îl apucase cu ghiarele de bot și îl rănise. A avea un cal, care să bată pe ceilalți și care să umble așa slobod pe câmp, era, nu-i vorbă, primejdios lucru; caii însă îl cunoșteau destul de bine și fugeau din calea lui. Totuși, dacă se întâmpla să fie vr'unul așa de prost încât să stee ca să mănânce bătae, oamenii mai treceau cu vederea din toate astea numai de dragul lui Blacken, de al cărui nume se dusesese pomina.

Unui cal care alunga urșii din aretul pășunilor, de bună seamă că-i îngăduit să facă ce i-o plăcea! Cât era Blacken de admirat de către mulțime, se vedea mai ales atunci când eram nevoiți — și aceasta se întâmpla foarte rar — ca să-l înhămăm la căruță pentru a ne duce la biserică. Dacă era să meargă toată familia, împreună cu guvernanta, și cu intendentul, la biserică, Blacken avea să tragă o cabrioletă veche în care erau așezați trei patru inși și nu tocmai «după plac».

Dacă s'ar fi întâmplat ca nici-o pereche dintre hanurile cele mai bune să nu fie ceva mai mare, mai potrivită pentru corpul lui, atunci Blacken se oprea în mijlocul drumului; iar când omul care îl mâna, greoi și morocănos, își arunca ochii către dânsul, nu părea cătuși de puțin ca unul ce a pornit pe drumul bisericii.

De obicei Blacken trebuia lăsat să meargă pe urma celorlalți, pe de o parte că nu voia să meargă repede, ci numai pășea încetinel ca și când ar fi tras la plug, iar pe de altă fiind că apuca cu cabrioleta pe potecile pădurii, pe unde era obicinuit să meargă.

Dacă era lăsat la urmă, mergea pe cum îi era pe plac. Când ceilalți cai alergau la trap, atunci el pășea de câteva ori mai repede și deodată se oprea, așa în cât cei ce erau în cabrioletă cădeau înainte; sau mergea în așa fel încât aceia pe care îi ducea el la biserică se simțiau ca zguduși de valurile mării, ba câteodată aveau chiar un adevărat «rău de mare».

La biserică din contră, se schimbau lucrurile. Acolo erau mai mulți cai.

Blacken ridică îndată capul și dădea un nechezat puternic, ca un semnal de luptă. Ceilalți cai îi răspundea din toate părțile și atunci el voia să se oprească cu cabrioleta în mijlocul drumului. Era însă instrunit zdravăn, așa încât își aducea îndată aminte că de astădată nu-i de capul lui. Viziteul avea grijă să iee totdeauna și piedica de acasă, ca să împiedice pe Blacken, în vreme ce noi ascultam slujba

bisericească, și să-l țină deoparte, în pădure, ca să fie cât mai departe de ceilalți cai.

El însă voia cu ori ce preț ca să se ducă la dâșșii. Rupea picidica, se ridica în două picioare, se scutura de omul care căuta să-l țină pe loc și alerga în spre ceilalți cai.

Erau mai mulți oameni în jurul lui decât în biserică!

Dacă era liniștit o clipă, atunci oamenii îl mângâiau, îl scărpinau pe piept, pe gât, pe armuri, se uitau în juru-i ca să-i vadă dinții. Dar îndată ce necheza vr'un cal, se smulgea din mijlocul lor, se didica în două picioare și necheza și el, ca răspuns la glasul celorlalți.

Și oamenii socoteau că acesta era cel mai sublim spectacol din câte le-a fost dată să vadă!

Eu, din parte-mi, desigur că de atunci n'am mai fost niciodată mândru de ceva, așa cum eram mândru de Blancken, când stăteam printre țărani și auzeam cum îl ridicau în slăvi cu laudele lor.

Și aici, în culmea gloriei sale, voi să-l părăsesc. Plecând de-acolo, ieșii în lume și mi se prezintă alte lucruri pe care să le admir și alți eroi pe cari să-i urmez!

Traducere după original de D. N. CIOTORI.

DIN VALUL VREMII...

Din valul vremii 'ntruchipată, în pragul zilelor de ieri,
Te văd cu fața-ți mărmurită, înfrigurată de dureri...

Pe cerul visurilor tale, de-atâta dor, de-atâta chin,
Înfiorat și strânge rana și cel din urmă ochiu senin.

Dealungul zării 'ncremenite nu'și plânge raza nici o stea,
S'a stins și cea din urmă care în noaptea vremii 'ți rămâne.

Deapururea s'or scurge anii, pustii deapururea și reci,
Ci nu te-i ști — înmărmurită rămâe viața-ți veci de veci.

Deapururea cu gându 'n urmă prin ani trezindu-te 'nnapoi,
Să ai pe veci nainte-aceeași căscioară prinsă'n plopii goi.

Tomnatic, trist, s'o străjuiască acelaș cer pustiu., străin —
Să simți mereu aceeași noapte, acelaș dor, acelaș chin.

Precum deapururea — seniță, din pragul zilelor de ieri,
Mi-o răsări nainte-aceeași slăbită față de dureri.

Nevrednic ca să-mi porți privirea pe-alât adânc, pe-alât seniț
Maintea ei, ca la o sfântă să-mi plec genunchii — să mă'nchin.

J. ST. STOICA.

„TRĂIESC DIN LITERATURĂ“

— VISUL UNUI POET PALID —

Horatius Ovidius Metricus nu se sculase încă din patul său așternut cu flori de hârtie, imitație fericită ca și versurile sale. Nu se îndura să-și deschidă ochii mari, negri. Prinsese în ei, din nedormirea nopții, un vis de-o splendoare orientală și vroia să se înșele însuși, că ar fi o realitate. Se trudi să ațipească, puse în strângerea ochilor toată energia pe care o punea în găsirea rimelor rare și'n exprimarea ideilor pe care nu le avea. Și, dete muza lui miloasă, de ațipi în sfârșit.

— Cioc, cioc! bate cineva la ușa unei cocioabe de lemn, din mahalaua cu «strada Poetului».

— Cine e? borborosește un glas somnoros.

— Iertați-mă, boierule, sunt eu, un biet editor din Capitală.

Se auziră, o clipă, niște pași desculți pe suprafața grunzuroasă a dușumelelor sparte. Câteva exclamații dureroase, apoi o duzină de înăbușite înjurături literare și ușa se deschise.

Editorul, bine îmbrăcat, cu lanț de aur peste foalele'n cinse, dar umilit, cu ploconele până la pământ, intră. Când îl văzu Horatius Ovidius Metricus, care nu mai știa cum să-și ascundă petecele cămășii țărănești, să cadă de spaimă, nu alta.

— Ce-i domnule? Imi aduci manuscrisul înapoi! Te încăpățânezi să nu-mi recunoști nici acum talentul, aș putea zice chiar — dacă aș fi critic — geniul meu?

— Ba nu, boierule. Să mă ierți. Vin să te rog, să te implor să mi-l lași numai cu 100,000 de lei. Nu-i am banii, săracul de mine, dar am o casă care nu-i la credit; face atâta. Ți-o dau pentru prima ediție. Nu mai pot. De azi noapte, sute de mii de cititori stau adunați, cu pungii de bani

în mână, în jurul Palatului editurei noastre, și-mi cer volumul D-tale. Nu mai am liniște și siguranță. Amenință să-mi dărâme casa și să mă omoare. Trei sute de critici, cu butoaie de cerneală și cu sulii de penițe, stau în fruntea lor...

Buimăcit întâi, pipăindu-se dacă e viu și teafăr, poetul Horatius Ovidius Metricus se reculese repede de tot. «Flacările» geniului său îl luminară. Sosise ceasul gloriei: editorii veneau să-și ascundă genunchii în colbul cocioabei sale, să își plece frunțile netrebnice, prelungite până la ceafă, în ciuda părului său bogat, și să capituleze rușinos...

Cu mutra solemnă a unui zeu căzut din al șaptelea cer, Horatius Ovidius Metricus își înfige ochii săi mari și negri în fața crispată a editorului, care își aștepta tremurând moartea sau mântuirea.

— Poetii, marii poeți au suflet generos. Ești în mâinile mele, te-aș putea pierde, aruncându-mi în foc manuscrisul; au mai făcut-o și alții cu mine. Dar nu. Te iert. Ia-l acest glorios manuscris și dă-mi casa ta.

Editorul nici nu mai crâcni. Amuțise de fericire. Cu aceiași umilință cu care intrase, el întinse poetului contractul de vânzare, cu toate formele legale îndeplinite, și o tuli pe ușe, nu care cumva să se răzgândească poetul...

Iar a doua zi, un cărucior cu un măgăruș, care pășia solemn, transporta în casele din Strada Norocului masa de brad, teancul de manuscrise, tocul de scris și geamantanul gol al poetului, al marelui poet de versuri vechi și proprietar de casă nouă. Alături de căruță, fudul și tăcut, mergea poetul Horatius Ovidius Metricus. Se uita la toată lumea și-i venia să strige în cadență eroică: *Trăiesc din literatură!*

Ci, totuși, se cam pripise poetul nostru. Până la «traul din literatură» mai avea de scris. Deocamdată, ajunsese abia să locuească «din literatură», după ce ani de zile vagabondase în largul ei. Și nici locuința asta nu era ca lumea: mobila îi lipsea cu totul. Noroc că, în câteva zile, prima ediție a versurilor sale, scoasă în 200,000 de exemplare, o înghițiseră cititorii și o nouă manifestație a lor, de simpatie de astădată, grăbise pe editorul uluit să dea gata, într'o noapte, ca într'un vis, a doua ediție. Prețul ei, firește, era cea mai luxoasă instalare a caselor poetului, cu covoare de Persia, cu mobilă Louis XV, cu mii de opere salvate din faimoasa bibliotecă arsă a cetății Alexandriei și cu câte alte minuni ale confortului toate. De pe un tron de aur, cu o baghetă de fildeș, la o mașină de scris din platină, Horatius Ovidius Metricus își dicta de-acuma versurile sale mondiale.

Iar norocul îl înăbușea mereu. C'un alt volum de versuri, poetul nostru băgase în draci pe un milionar, care îl făcu, după multe rugăminți, ginerele său. Alt treilea volum îi aduse, pe lângă un milion de franci, marele Cordon al Regelui Carol. Al patrulea, marele premiu Nobel și alte două milioane onorar... Mă rog, la urma urmelor, însuși Mochi Fischer se făcu editorul său și un trust american se alcătui pentru dreptul

de proprietate exclusivă asupra operelor lui Horatius Ovidius Metricus.... Până ce Corpurile Legiuitoare se văzură nevoite, într'o bună zi, să voteze fără discuție, în sesiune extraordinară, legea specială pentru protejarea avuțiilor țării în contra producției literare a poetului nostru, căruia i se interzise a mai scrie, în schimbul unui apanaj național de 3 milioane și a unei statui monumentale, care avea să i se ridice în viață fiind.... Era, desigur, sfârșitul de slavă al unei cariere literare, dar era și începutul unei alte glorii, mult mai mari: a gloriei de-a trăi din literatură, chiar fără să mai scrii nimic.

MOȘ-VORBĂ.

REVISTA GENERALA

O Societate a Scriitorilor

Mai mulți scriitori tineri s-au întrunit zilele trecute, cu gândul de a se înțelege asupra întemeierii unei societăți a scriitorilor, cu caracter economic: ajutorul mutual și cultivarea intereselor profesionale. S'a hotărît să se convoace prin presă adunarea de constituire a societății, pentru începutul lunii viitoare. Intrunirea de consfătuire a fost presădată de d. D. Anghel. Au luat parte d. d. St. O. Iosif, M. Sadoveanu, I. Adam, I. Scurtu, N. Dunăreanu, Em. Gârleanu, N. N. Beldiceanu, D. Florescu, D. N. Ciotori, I. Minulescu Al. Doinaru, L. Dauș, V. Savel, D. Ramură, C. Moldoveanu, Stamatia etc. În interesul viitoarei societăți, sperăm că tinerii scriitori nu vor uita pe cei mai bătrâni, maeștrii lor, spre a se putea păstra firul de continuitate și ierarhia caracteristică ori-cărei mișcări literare normale. Sperăm, deasemenea, că numele membrilor societății se va complecta și armoniza în chip fericit, dacă se va urma calea aceasta.

Chiar experiențele mai nouă sfătuesc astfel pe inițiatorii societății. Se știe, anume, că astă toamnă, o inițiativă foarte tânără a izbutit să creeze numai aparențele unei societăți a oamenilor de litere. Ambițiuni pripite și nejustificate, jigniri mai mult ori mai puțin explicabile și alte asemenea mici păcate au provocat moartea timpurie a plăpândeii și șubredei societăți. Astăzi, mulți nici nu mai știu dacă a murit, pentru că nu apucaseră să afle de vestea nașterii sale destul de tainice.....

Cu aceeași simpatie pe care o avem și noi pentru viitoarea socie-

tate, ziarul «Minerva» a deschis o anchetă printre oamenii noștri de litere cu privire la necesitatea și folosul grupării plănuite. Părerile mai interesante le vom înregistra și noi.

O falsificare literară.

Sub acest titlu, d. Ovid. Denușeanu publică în «Viața nouă» (nr. 13—14) un studiu foarte interesant, dovedind că mult lăudatul panegiric al lui Ștefan cel Mare este o falsificare literară și nu se mai poate atribui călugărului Vartolomeiu Măzăreanu din sec. XVIII, căruia i-l atribuie d. N. Iorga în a sa «Istorie a literaturii române în sec. XVIII». D-l Ovid Denușeanu arată cu texte paralele hotărâtoare, că panegiricul este plagiat după «Oraisons funèbres» ale lui Fléchier și în deosebi după «Oraison funèbre de M. de Turenne». Descoperitorul bănuiește ca meșter al falsificării pe Antohi Sion, autorul faimoasei ticluiri a izvodului lui Clănău (Uricariul, XVII, p. 369), prin urmare un recidivist în meseria sa deplorabilă, — pe care o exercita dealtminteri cu istețime de admirat, precum ar dovedi-o și unele pagini arhaice de toată frumusețea din pretinsul panegiric al lui Ștefan cel Mare.

GLUME

— Ce-i aia «profesionist literar», stăpâne? întreabă o calfă pe croitorul X, care liferează costume cu plată postumă unui grup de tineri scriitori, toți băieți buni, dar cu doi bani — în trei pungi, de bogați ce sunt.

— Ce să fie? Ia niște profesioniști în așteptarea veșnică a produsului profesiunii lor!

* * *

Un mic custode al unei mari Academii spunea încântat la Cafeneaua Boulevard, prietenilor săi de literatură:

Bravo băieți! Sunteți chemați să îndepliniți o reformă epocală în istoria statutelor societăților românești.

— Care? insistă unul, mai curios.

— Păi, veți redacta cele mai literare statute, dacă veți injgheba societatea voastră.

— Dar dacă ea va rămânea numai pe hârtie?

— Ce-are a face? Statutele ei tot se vor tipări. Nu?

* * *

Mare zarvă într'un cerc literar, pe chestia tinerilor și bătrânilor în mișcarea

literară. După ce să se socotească vârsta? După numărul de volume? După vârsta autorului? După lipsa lui de fecunditate? După numărul dușmanilor lui? După premiile incasate? După iluziile inermantate? Ori după ce?

— Apoi, mai bine după cantitatea volumelor adăpostite la *anticari*, observă unul, care întrunește sufragiile tuturor.

* * *

Dacă e vorba să nu intre toți tinerii în viitoarea societate a scriitorilor români, care să fie limita de vârstă?

Eu propun douăzeci de toamne, ca să ne aducem aminte de cântecul bătrânesc:

«Dacă 'n douăzeci de toamne
Zi senină n'am avut...

* * *

Aflăm că Gospodin Mihalache Dragoslavomirescu, intervievat asupra necesității unei societăți a scriitorilor români, ar fi răspuns:

Aprob și eu. Dar cu condiția să scriu o prefață la statutele societății. Atunci sunt sigur că va răposa și ea, ca răposatele volume cu prefețe din «Biblioteca românească».

* * *

Comitetul de inițiativă al Societății scriitorilor români a făcut cerere la serviciul de pompieri al Capitalei, să-i pună la dispoziție o pază statornică, altminteri toate planurile cele frumoase vor lua foc: poetul Corneliu Moldoveanu, membru al societății, dă târcoale viitorilor societari cu volumele sale de «Flacări».

* * *

Se zice că d. Em, Gârleanu este foarte încurcat pe chestia tinerilor și bătrânilor scriitori. Dacă votează pentru tineri, ce se vor face «Bătrânii» d-sale?

* * *

Un critic, om de felul lui mai sceptic, auzind că viitoarea societate a scriitorilor români va acorda și împrumuturi, grăi cu teamă:

Numai să nu fie împrumuturi literare, pe care să le comentăm noi, criticii.

* * *

Măria Sa Vranas Laskaridis Ioan al IV-lea, care iscălește, în cea mai nouă ipostază și extază a sa, «Duiiu Zamfirescu», primind vestea societății oamnelor de litere, s'a hotărât să ceară în Academia Română o «represiune» crâncenă, cu suprimarea tuturor premiilor, pe cuvânt că nu pot avea nevoie de ajutorul Academiei scriitori, cari dispun de capitaluri pentru societăți economice de ajutor mutual.

TEPELUȘ.